

Č. 9541.

Pojištění pensijní: K výkladu pojmu »vyššího dozoru« podle § 1 č. 3 lit. e) cís. nař. č. 138 ř. z. z r. 1914.

(Nález ze dne 10. prosince 1931 č. 15.397/29.)

Prejudikatura: Boh. A 8436/30.

Věc: Akciová společnost dříve Škodovy závody v Plzni proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad v pořadí instancí, že Josef K. ve svém zaměstnání u stěžující si firmy v době od 15. září 1919 do 30. června 1920 podléhal pensijnímu pojištění. V důvodech nař. rozhodnutí uvedeno: Podle výpovědi Josefa K. z 21. listopadu 1925 a 18. února 1926, které uznali svědkové Jan V. a Václav M. za správné, jakož i podle výpovědi svědků Jana K. a Josefa H. byl Josef K. zaměstnán ve sporné době dozorem na dělnictvo zaměstnané při provádění oprav strojů ve vřetenové lisovně firmy. Na práce dělníků pravidelně dozíral a za řádný postup prací zodpovídal. V případě potřeby kreslil též skizy pro nové součástky. Hotovou práci přejímal a činil o tom hlášení. Při práci uděloval dělníkům odborné rady a přesné pokyny, jak mají při práci postupovati. Manuálně pravidelně nepracoval. Uvedené práce zakládají podle § 1 č. 3 lit. e) cís. nař. č. 138 z r. 1914 pojistnou povinnost. K vývodům zaměstnavatelky podotknuto v nař. rozhodnutí, že okolnost, byl-li Josef K. jmenován mistrem, či byl-li skupinářem nebo předním dělníkem, jest pro posouzení otázky pojistné povinnosti jeho nerozhodnou; směrodatným jest pouze skutečný způsob jeho zaměstnání.

O stížnosti na rozhodnutí to podané uvážil nss toto:

Svůj výrok o pensijní pojistné povinnosti K.-ově opírá žal. úřad o ustanovení § 1 č. 3 lit. e) cís. nař. č. 138 z r. 1914. Podle tohoto ustanovení zakládá vyšší dozor na práci jiných osob pensijní povinnost pojistnou. Žal. úřad vychází ze skutkového zjištění, že K. v kritické době pravidelně dozíral na práci dělníků, za řádný postup prací zodpovídal, hotovou práci přijímal a činil o tom hlášení, že při práci uděloval dělníkům odborné rady a přesné pokyny, jak mají při práci postupovati a sám pravidelně manuálně nepracoval.

Vytýkajíc nař. rozhodnutí nezákonnost, uvádí stížnost, že ze skutečností, které úřad bere za prokázané (stížnost v námitkách vadnosti ovšem dovozuje, že neprávem), plyne jen, že K. vykonával činnost dozorčí, ale nikoli že šlo o vyšší dozor podle § 1 odst. 3 lit. e) cit. nař. Po názoru stížnosti lze o vyšším dozoru mluvit jen tehdy, disponují-li dozorčí osoby pracovními silami při výrobním procesu zaměstnanými a zasahují do technického výrobního procesu, což obě předpokládá prý odborné vzdělání, značnou zkušenost a zvýšenou důvěru zaměstnavatele.

Nss zabýval se již v nál. Boh. A 8436/30 výkladem pojmu vyššího dozoru; vyslovil a vyložil tam v souhlase s judikaturou jak svou, tak

býv. ss-u, že kritérium vyššího dozoru jest hledati ve zužitkování smyslových poznatků pomocí zvláštních odborných znalostí a praktických zkušeností, pokud se týče v péči o technicky správné a účelné pracovní výkony sil, podléhajících dozoru dotyčného zaměstnance. V témž nálezu vysloveno dále, že disposiční právo osoby dozorčí nad osobami jejímu dozoru podrobenými netvoří kritérium vyššího dozoru a že také není potřebí, aby osoba dozorčí nějak iniciativně do výrobního procesu zasahovala.

Aplikuje-li se skutková podstata, ze které vychází žal. úřad, na tento pojem vyššího dozoru, nelze právem říci, že by žal. úřad, vyslovuje, že K. tento vyšší dozor vykonával, byl pojem vyššího dozoru nesprávně vyložil. Podle skutkové podstaty žal. úřadem přijaté K. na práci určité skupiny dělníků dozíral, aby práce dělníkům těm uložená konána byla správně. Jeho činnost neomezovala se tedy na pouhý mechanický dozor, aby přidělená mu skupina nezahálela, nýbrž dával jí i pokyny a rady, jak při práci pokračovati. Tím vyvíjel K. podle zjištění, z něhož vycházel žal. úřad, i péči o technicky správné a účelné pracovní výkony sil jeho dozoru podrobených a nelze proto právem tvrditi, že by žal. úřad, hodnotě jeho činnost jako činnost vyššího dozoru, byl tento pojem nesprávně vyložil.

Ovšem popírá stížnost správnost skutkového zjištění žal. úřadu a vznáší řadu výtek proti skutkové podstatě a způsobu jejího vyšetření. Nss tyto výtky neshledal důvodnými. — — — — —

Č. 9542.

Pojištění nemocenské: * Jde-li o pokračování v nemoci podle § 6 a) odst. 3 nemoc. zák. čís. 33/88 ř. z. ve znění novely č. 457/17 ř. z., má nemocnice (táž nebo jiná) nárok pouze na náhradu léčebného za dobu 4 neděl (§ 8 odst. 3 cit. zák.) bez ohledu na to, zda ošetřovaná osoba v době druhého přijetí do léčení byla pojištěna u pokladny jiné, než u které pojištěna byla v době prvního přijetí.

(Nález ze dne 10. prosince 1931 č. 15.823/29.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 8893/30.

Věc: Všeobecná dělnická nemocenská a podpůrná pojišťovna v Liberci proti ministerstvu sociální péče o léčebné za Aloise N.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Alois N. byl v době od 24. června 1925 do 1. srpna 1925 členem okr. nemoc. pojišťovny v Č.; od 6. srpna 1925 do 31. října 1925 byl léčen a ošetřován ve veřejné nemocnici v B. pro tuberkulosu, při čemž zmíněná pojišťovna nahradila náklady za čtyřnedelní léčení a ošetřování. Dne 16. listopadu 1925 stal se Alois N. členem všeobecné dělnické a podpůrné pojišťovny v Liberci; od 20. listopadu 1925 do 16. ledna 1926 byl znova léčen a ošetřován pro tuberkulosu ve veřejné ne-